

Závody v Dubaji 5./14.2.2021

1.den, pátek

Je pátek 5. 2. 2021, den loučení od drahé polovičky, které je jako vždy náročné.

Poté jsme s trenérem Pavlem vyrazili pro dva další členy SC Praha, Anču s Martinem, na Chodov. Měli jsme celkem čas, tak jsme si u kamarádů dali kávu a buchtu, co nám upekla Lucka.

Kolem 12 hod jsme všichni dorazili na letiště, kde na nás čekali pomocníci, kteří nám pomohli odvézt bagáž s kozami do vestibulu. Odbavení proběhlo v pohodě a některé z nás přesadili na erární vozíky a naše vozíky dali rovnou k nadměrným zavazadlům, a pak je odvezli rovnou do letadla.

Z minulých cest mám zkušenost, že s vozíkem jsem mohl rovnou do tubusu k letadlu a po nástupu vozík snesli do nákladového prostoru. Řekli nám, že je to z důvodu urychlení nástupu do letadla.

Před nástupním časem se naše skupina shromáždila před gatem, abychom zahájili nastup jako první a po nás zbytek cestujících. Kolem 16 hodiny se letadlo odlepilo od země a míříme do teplých krajiny. Je 0:20 místního času a letadlo po 6 hodinovém letu sedá v Dubaji na zem. První letadlo opouští všichni cestující a po hodině pak naše skupina. Naše vozíky už čekali v tubusu a my mohli se odebrat ke zavazadlům. Kolem půl druhé čekáme ve frontě na covid test. Docela to odsejpá a jdu na řadu po 10 minutách. Testovacích kójí bylo 8, ale z toho fungovaly 3, u kterých byli zdravotníci.

Jsou 2 hodiny ráno (nebo-li 23 večer času v Čechách) a naše skupina jede do hotelu. Cesta v autobuse byla adrenalinová a trvala cca 10 minut. Studio M je naše ubytování na 9 nocí.

2. den, sobota

Po spánkové deficitu jsme se probudili kolem oběda (v Čechách okolo desáté hodiny), ale nemůžeme celý den z pokojů ven, než se dozvíme výsledky testů na covid.

Personál hotelu nám poskytl jídlo a pití na pokoj. Čekání na výsledky se vyplatilo se, protože já a můj spolubydlící Štěpán jsme negativní.

Po celý den nás vedoucí výpravy informovala o plánech na další den a kdo všechno je negativní. Má drahá polovička se postarala o zpestření karanténního dne v pokoji. Je to prostě miláček se srdíčkem na správném místě.

3. den, neděle

Při probuzení jsem se koukám na hodiny a ukazují 7:10 - říkám si "to bude den". Hlavně když v Čechách tou dobou bylo 4:10. Převlékám se a jdeme na snídani dle časového plánu, abychom se s ostatními ubytovanými sportovci z jiných zemí nepotkali. Časový harmonogram byl na snídani, obědy a večeře. Naštěstí ty časy se každý den mění, tak si některá rána můžu přispat.

Po snídani jsme měli volno a někteří si dali ještě dvacet (min spánku). Zabavil jsem se prací přes telefon. Po odpočinku jdeme na oběd, u kterého si můžeme vybrat z pěti jídel a tří příloh. Před jídlem je zapáskovaná mezera, kam můžou jen kuchaři. My sportovci jen ukazujeme, co nám má kuchař nandat. Já jsem na to jídlo ze svého vozíku neviděl, tak mi ho můj asistent Štěpán popsal a kuchař pak případně ukázal konzistenci. Na stůl mi to nese můj asistent Štěpán, který si také objedná.

Kolem třetí hodiny vyrážíme na stadion, který je od hotelu cca 2,5 km. Před stadionem nás zastavuje strážník a chce vidět dokument o tom, že jsme negativní. Štěpán, můj doprovod, ho měl stažený v telefonu, ale já ne. A místní WiFi ke mně nedosáhla. Naštěstí to Štěpán domluvil tak, že strážník na mobilu podle čísla pasu můj test na stránkách našel. Musím říct, že v Dubaji jsou o krok napřed.

Pustil nás do areálu, kde je hlavní stadion a vedle něj tréninkový pro vrhače. Trenér Pavel už byl na místě a připravil vrhací stolice/kozy. Na jedné už seděla kamarádka Anča a trénovala. Mě poslal do

vrhací sítě, abych se rozcvičil a Štěpána dal k Anče.

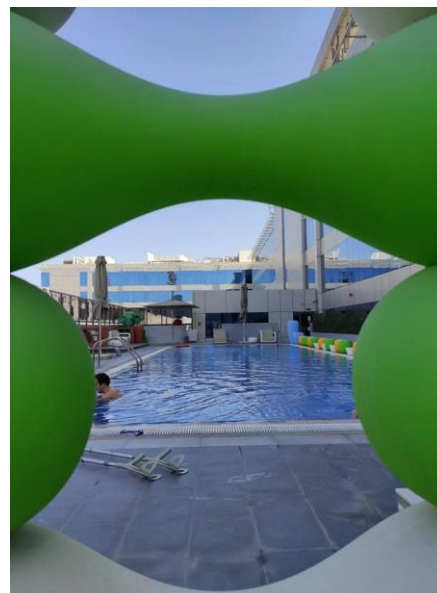
Po protažení od Pavla a rozcvičení se rozhazuju z kleku a to minimálně tři série po šesti kuželkách. Následně se přikurtuju (sednu si na kozu a utáhnu přezky přes moje nohy) ke koze, kterou již Pavel ukotvil k zemi. Výkony byly docela slušné. Atakoval jsem hranici 33 metrů (moje maximum ze závodů je 34,01 metrů – na trénincích někdy házím i víc, ale je třeba to hlavně ukázat na závodech!). Po hodinovém tréninku se odebíráme zpět na hotel. Čeká nás večeře a volno.

4. den, pondělí

Ráno stejné jako včera, jen s tím rozdílem, že po snídani jdeme k bazénu. Bohužel dopoledne je bazén ve stínu a až kolem poledne vykukuje sluníčko zpoza hotelu a pociťujeme jeho sílu. Z důvodu odpoledního tréninku jsem plavat nešel, protože už vím po několikaletých zkušenostech, že energií tady nesmím plýtvat.. Ani jsem se neopaloval, protože slunce taky vysává energii a mohl bych se spálit.

Odpoledne jsme na pokoji a regenerujeme do pozdního tréninku, který je podobný jako včera, jen kolem půl šesté. Prošli jsme se ke stadionu na noční trénink. Pořadatelé rozdělili sektory stadionu do časových intervalů a na českou výpravu vyšel čas půl sedmé. Při vstupu opět mají problém, že jdeme brzo a nemohou pochopit, že se musíme i rozcvičit. Mají tady zmatky, ale nakonec nás pouští.

Po vstupu do areálu si vyzvedáváme odhodové kozy a jdeme na tréninkový stadion. Při přípravách k tréninku k nám přišel místní pořadatel a zakázal Aničce, aby házela mimo síť. Tak jsem byl nucen i já zkrátit rozcvičku a začít házet.

Dnes v kleku se mi hody líbily a padalo to na hranici 37 metrů. Pak jsem šel na kozu a litalo to na 33 metrů.

5. den, úterý

Při buzení přemýšlím o snu, ale myšlenky jsou silnější a zapomínám ho. Ale to nevadí, začal jsem se usmívat a přitom myslel na tu nejdražší, co mě hřeje a dává mi smysl života. Když jsem si představoval, jak se tulím k lásce, tak mi Štěpán roztáhl závěsy a já dostal pěstí od reality. Začal jsem fungovat, převlékl se a umyl, a hurá na snídani.

"Už je to po čtvrté, co tu snídám," říkám si. A taky zda nebude něco nového k výběru, ale zas přišlo zklamání. K snídani byly opět parky, vejce na tvrdo, omeleta, kaše, atd...

Při snídani, kde sedíme s ostatními z týmu, přišla informace k odjezdu na výlet. Bylo naplánováno, že pojedeme k nejvyšší budově světa a možná půjdeme do obchodního centra, které je poblíž. Odjezd na výlet byl na 10:30, tak jsme se sbalili, namazali krémem a šli ven před hotel. Už tam čekala část týmu.

Po pár minutách se vyrazilo k nejbližší stanici metra Al Qiyadah, kde jsme si dobyli karty ke vstupu do metra. Někteří z nás je měli z minulých let. Z metra jsme jeli k přestupní stanici Union a pokračovali směrem Burj Khalifa/Dubai Mall (to je to snad největší OC v Dubaji). Procházíme centrem a všude je otevřeno, ale je vidět, že se i tady podepsal covid. Tak málo lidí jsem tu nečekal.

Na začátku jsme vyhledali nejbližší kavárnu a dali si kávu a sladký zákusek. Po doplnění energie jsme šli k Burj Khalifa a k velké fontáně, která při našem příchodu byla v plném proudu s hudebním doprovodem. Když tohle představení skončilo, tak jsme všichni fotili nejvyšší budovu světa v různých polohách.

Naši asistenti, aby nám udělali nejhezčí fotky na různé sítě, tak si lehali i na zem – abychom se tam my i nejvyšší budova vešly. Potom jsme se rozhodli, že obejdeme jedno velké jezírko kolem dokola. Zjistili jsme s Pavlem, že po minulém roce na stejném místě vyrostlo několik nových hotelů. Představujeme si, kolik lidí v těch hotelech bude, až skončí covid. Postupně jsme mířili zpátky k metru, měli jsme toho už plné zuby, 20 tis kroků za den asistentům stačí a jdeme zpět na hotel.

Po 20 min jsme se umyli, převlékli a šli na večeři. Utkvělo mi v hlavě, že večeře je v 20 hod, protože časový harmonogram, který byl udán, se každý den mění. V 20 hod jsem odcházel z pokoje a nechal jsem telefon v nabíječce. Vzdal jsem si pouze kartu od pokoje a šel jsem čekat k výtahu před jídelnou na ostatní. Čekal jsem 10, 15, 20 min a nikdo nikde. Tak jsem si říkal, kde všichni jsou. Večeře byla až od 20:50. Zjistil jsem to po 50 min čekání před jídelnou, kde z něho vystoupil Štěpán a šli jsme do jídelny.

Po večeři jsem šel na pokoj a začal jsem komunikovat na dálku s mojí milovanou Lucinkou přes Skype. Po několika hodinovém hovoru mi Lucinka přikázala jít spinkat, že další den brzo vstávám. Jako hodný chlapec jsem její příkaz splnil. Usnul jsem hned 10 min po hovoru.

6. den, středa

Píše se 10. února 2021. V 6:45 mě probouzí budík s myšlenkou, že v 7 hod jdeme s trenérem na snídani. Po obléknutí do sportovních věcí, jako jsou útlé legíny, vysoké ponožky, pevná obuv a tričko s logem ČR, jsem skočil do koupelny, abych provedl rychlou ranní hygienu.

Vlezl jsem na vozík, na něj dal batoh a šel jsem čekat na chodbu na Pavla s myšlenkou "nebudu budit Štěpána". Po 10 min jsem psal Pavlovi, kde je. On mi píše, že jsem šikovný kluk, ale snídanež je od 7:30. Horší zprávu od trenéra jsem nemohl dostat. Včera jsem čekal 50 min na večeři, dneska zase 30 min na snídani. Poučení pro příště – zkontroluj si časy.

Po snídani, která byla pro mě tentokrát sladká, jsme se s trenérem přesunuli na stadion. Při opuštění hotelu jsme se zalekli, jelikož do 5 m nebylo venku vidět. Takovouhle mlhu jsme tu dlouho nezažili. Ani ta teplota, co tu rána bývá, nedosahovala takové výšky. Rychle jsme se před hotelem dooblékli.

Před vstupem na stadion opět hlídali dva mladí kluci, koho pouští do areálu. Už jim bylo divné, že my dva nejsme lukostřelci – ve stejný termín se konal mezinárodní lukostřelecký závod. Ukázali jsme akreditace a mohli jsme vstoupit do areálu. Vyzvedli jsme kozu z úschovny a šli do sektoru na trénování, kde mě Pavel protáhl. Rozhodli jsme se, že tentokrát ze země házet nebudu, protože tráva byla mokrá. Rovnou mě trenér přikurtoval ke koze a začal jsem házet.

Po prvních pokusech jsem na sobě cítil, že něco není v pořádku. Pořád jsem se na koze utahoval, povoloval, otáčel, furt něco, abych zjistil, kde je problém. Když mi poprvé Pavel řekl že nakrokoval 32 m a mně to tam padlo jen jednou, tak jsem se úplně zhrozil a říkal si, sakra, kde je problém. Po půl hodinovém tréninku, kdy jsem byl hodně naštvaný na sebe, jsem to vzdal a radši jsem nechal záda odpočívat. Když jsem si sám sebe začal povolovat od kozy, Pavel krokoval a nevěřícně mi říká, že nakrokoval 35 m. Já mu říkal, ať krokuje ještě 3x. Číslo se nezměnilo. Usoudili jsme, že to tak špatný trénink nebyl.

Kolem desáté jsme ukončili trénink a opustili stadion. Kozu vrátili do úschovny. Rozhodli jsme, že půjdeme do nejbližšího nákupáku, kde jsem už předloni nakoupil několik riflí za lidové ceny. Rozhodl jsem se, že tak učiním i letos. Když jsme tam vstoupili a vyjeli do prvního poschodí, tak se přede mnou ukázal stánek, kde jsem nakoupil něco pro svoji drahou polovičku. Cenu jsem usmlouval níž (poznámka z budoucnosti: dostala ode mě řetízek na ruku a prstýnek).

Po nákupech, kde Pavel koupil taky pár věcí pro svoji dceru, jsme šli zpátky do hotelu. Převlékl jsem se a šli jsme na oběd. Dal jsem si nechtěně rýži, protože nic jiného za přílohu nebylo a k tomu kuře, které mělo jenom kosti. Takže s plastovým příborem tohle jíst opravdu nešlo.

Pak jsme se odebrali do pokojů a dali si pár hodin odpočinku.

Už den předem jsme věděli že dnes nastupuje první závodník z našeho klubu, Martin, tak jsme se domluvili, že ho půjdeme podpořit. Štěpán mě odvezl na stadion na ochoz, kde jsem z dálky mohl fandit Martinovi. Na ochozu už čekal zbytek z našeho sportovního klubu a visela tam i česká vlajka. Jeho závod, vrh koulí, byl rozdělen do dvou odhodových sektorů, protože závodníků bylo mnoho a závod by probíhal strašně dlouho (15 sportovců a každý na 30 min), což by pak bylo na celý den (poznámka z budoucnosti č. 2: trochu mě přesně tohle čekalo, ale sám jsem to touhle dobou ještě nevěděl).

Bohužel Martin šel jako poslední sportovec. A museli jsme čekat, až všichni před ním odhází. Když šel na řadu Martin, všichni jsme se probudili a začali fandit. Pro Martina to byly první velké závody a tím pádem první výsledek do světového žebříčku. Trenér a my jsme byli na něj hrdí, i když jeho výsledek nedosáhl do první desítky, tak i přesto to byl pro něj skvělý výkon.

Pak jsme šli zpátky na hotel a na večeri. Pak jsem se odebral na pokoj a povídal si s Luckou a společnými silami jsme dopsali dnešek.

7. den, čtvrtek

Den plného odpočinku a volna. Den, kdy jsem se válel v posteli a zařizoval pracovní záležitosti.

Po 16 hodině jsme se Štěpánem odebrali fandit Adéle, člence našeho klubu.

8. den, pátek = den D

V 7:10 zvoní budík, oblékám se a jdu na snídani. Dal jsem si malou – dva kousky buchty, kávu a přitom jsem byl myšlenkami na stadioně, že to musím zvládnout a takové ty věci kolem a kolem.

Vycházím z hotelu, venku totální kosa – 12 stupňů, mlha a viditelnost do pěti metrů. Počasí vypadá hodně zajímavě.

Jdeme se na stadion rozházet, Pavel mě protahuje jako tradiční příprava před závodem. Házím kuželkou párkrát z kleku. Je velice zvláštní, že z kleku jsem házím 33 metrů, ale dávám to za vinu, že házím na karimatce, která mi pod nohama klouže. Zpětně si říkám, že kdybych víc přemýšlel nad tím, proč to neletí, tak si uvědomím, že tam je nějaký problém.

Jdu radši ještě na záchod, protože pokud bychom byli v sektoru hodně dlouho, tak abych se nepočůral. Pak jdeme směrem ke call roomu a před ním odevzdáváme veškerou elektroniku (tu jsem dal radši už asistence Kláře do baťohu). V call roomu se oblékáme do dresů, musíme mít na sobě startovní čísla, ale stále je tak 17, 18 stupňů.

Po 10 min nás odvádí do sektoru vedle sítě. Počasí se umoudřuje, není taková mlha, ale nesvíí sluníčko, teplota pomalu stoupá výš a výš, ale stále to je na mikinu.

V call roomu nás rozdělili na dvě skupiny, ale ten závod najednou spojili do jednoho sektoru. Na jeden sektor bylo 14 sportovců, z toho na každého padlo cca 20 až 30 min času. Tedy na to, aby se koza přikurtovala k zemi, pak možnost dvou pokusných hodů a nakonec šest hodů naostro. Taky jedna možná pauza po 3. pokusu a pak zase než se ta koza odpoutá a výsledek změří.

Bohužel 12 lidí házelo přede mnou, celkem to trvalo čtyři hodiny a já jsem šel jako 13. Alespoň jedna dobrá zpráva – tentokrát moje kuželky váhově prošly, ne jako před rokem a půl na MS v Dubaji, kde jsem házel jejich erárními kuželkami (fakt špatně se mi drželi, že mi jedna dokonce spadla hned vedle kozy – samozřejmě platný hod, ale to je jiná kapitola...).

Už jsem navyklý, že když jde na řadu 3. přede mnou, tak se začínám rozcvičovat a začínám nabírat do sebe adrenalin, který do mě vstoupil hned po chvilce. Myslím si, že jsem v tomhle udělal menší chybu a že jsem to podcenil s tím adrenalinem. Svaly mi totiž zase ochably, než jsem šel na řadu.

Když už jsem šel, tak svítilo sluníčko na sto procent, teplota stoupala z 22 na 30 stupňů. Nebyl zde žádný stín. Už tohle byla nečekaná pecka, abych to udržel fyzicky a psychicky.

Při prvním pokusném hodu (nezávodním) jsem hodil nějakých 30 m. Můj první závodní letěl přes 30 m, ale mimo výseč (pozor, neříká se do autu). Pavel říkal, že i tohle mě mohlo trochu ovlivnit a měl jsem strach, abych další pokusný neházal mimo výseč. Nakonec jsem pak hodil 30,40 m; 30,63 m (vítězný, nejlepší hod); 30,61 m; 30,63 m (taky jakoby vítězný) a 30,16 m. Všechno se motalo kolem 30 m, i když pár dní zpět na trénincích tady v Dubaji jsem házel v pohodě kolem 33 nebo 34 metrů. Psychika u mě hraje velkou roli a spazmy (mimovolní pohyby) pak právě moc nepomáhají.

Při mojí technice nebyl žádný problém. Rozhodčí byl velmi spokojený. Nezvedal jsem zadek, držel jsem to (minulý rok hlavně v Čechách mi kvůli tomu rozhodčí některé hody neuznávali, tak mi přes zimu zařídil Pavel tlustší měkčí podsedák na koze), ale byl jsem šíleně pomalý – to znamená, že to bylo táhlé silou, nebyl tam švih. Nevím, co se mi honilo hlavou.

Když jsem řekl Pavlovi, že budu asi 6., 7., tak furt mě uklidňoval, že to tak strašný není, že by to mohlo být i horší a že je to první závod po roce a čtvrt, tak ať se tomu nedivím, ale že určitě na Evropě těch 33, 34 m dáme. Budu mu muset věřit a půjdu do sebe ještě víc, protože se tady objevili dva noví sportovci, kteří hází přes 33 m a nevypadají na to, že by v budoucnu házeli míň. Naopak ti půjdou ještě výš.

Není každý den posvícení, ale je důležité se poučit z chyb a jít do toho zase naplno.

Dubaj vysílala i přímý přenos, takže se moje drahá polovička a sestra Tereza koukaly, jak „živě“ hážu a na dálku mi fandily. Taký průběžně organizátoři zaznamenávali výsledky na stránkách závodu, ale moje obě drahé ženy trnuly několik hodin, protože to zrovna dlouho neaktualizovali a já než jsem prošel call roomem, setkal se s Klárou a připojil na Wifi (nakonec až na hotelu), tak to nějakou dobu trvalo.

club 397g men										12.02.2021	
ranking finals											
1.	51	Kureja, Marian	28,13	29,02	29,36	1980	Slovakia	28,16	28,82	29,36 m	930 P.
2.	32	Ferhah, Walid	27,27	31,73	30,29	1992	Algeria	33,68	x	33,68 m	919 P.
3.	32	Abdulkhakimov, Abdulazizkhon	27,93	x	29,65	1996	Uzbekistan	27,94	27,34	31,07 m	829 P.
4.	32	Serbus, Frantisek	x	30,40	30,63	1985	Czech Republic	30,63	30,16	4. 30,63 m	811 P.
5.	51	Enge, Michal	25,24	x	25,72	1985	Czech Republic	25,90	26,43	26,43 m	811 P.
6.	32	Bahlaz, Lahouari	29,08	30,04	28,13	1979	Algeria	29,35	27,63	30,04 m	787 P.
7.	32	Khodjaev, Jasur	26,59	21,48	27,86	1994	Uzbekistan	28,77	19,48	29,46 m	762 P.
8.	32	Al Mashaykhi, Mohammed	26,47	25,25	24,99	1991	Oman	26,61	27,93	27,93 m	692 P.
9.	32	Amchi, Mohamed Nadjib	26,37	x	27,79	1991	Algeria	26,66	25,70	27,79 m	685 P.
10.	51	Hryb, Uladzislau	23,74	22,64	23,81	1997	Belarus	x	23,13	23,81 m	676 P.
11.	32	Alharthi, Zeyad	17,33	20,20	x	1995	United Arab Emirates	22,26	x	22,26 m	389 P.
12.	32	Saad, Saad	x	21,80	x	2001	Bahrain	20,17	17,28	21,80 m	364 P.
13.	32	Almheiri, Ali	17,06	18,11	x	1973	United Arab Emirates	x	17,39	18,11 m	179 P.
14.	32	Alhameli, Mohamed	13,59	11,13	16,17	2001	United Arab Emirates	x	16,11	16,69 m	123 P.

Ještě malou vysvětlivku k těm výsledkům na obrázku. Možná jste si všimli, že ten první hodil méně než já a přeci to celé vyhrál. Organizátoři spojili zase dvě skupiny – moji F32 a F51, protože u téhle druhé jsou jenom dva sportovci.

A ty body jsou dle toho, jak jsme svým výsledkem ze závodu blízko k světovému rekordu, což ten první se tak nenadře a stačí mu hodit “jen” kolem 30 m. Zatímco v mé kategorii je světový rekord kolem 37 m.

Pak jdeme na hotel, dávám si na pokoji “veselou kolu” (Coca cola s rumem), jdu do sprchy, odpočívám. O dvě, tři hodiny později jedu na stadion fandit kamarádce Adéle.

9. den, sobota

Celý den jsem fandil a odpočíval.

Všechny medaile chodily na recepci do hotelů, jelikož vyhlášení nebylo. Na mezinárodních dubajských závodech bývají finanční odměny pro první tři místa, ale nikdo se nezmínil, zda byly i teď.

Dobré ale je, že z tohoto závodu mi body šly do světových tabulek. I když mám splněné limity na paralympiádu, pořád musím vydávat stabilní výsledky.

10. den, neděle

Ve čtyři ráno mi pípal budík. To znamenalo rychle se obléct, umýt, dobalit a jít na recepci, kde na nás čekaly snídaňové balíčky. Čekalo se na dva objednané autobusy, které nás odvezli na místní letiště. Ano, hurá domů za miláčkem!

Na letišti nám nikdo neřekl, že se musí ještě vyplnit před odletem vstupní formulář do ČR s čestným prohlášením o negativitě. Po šestihodinovém letu zase v Čechách, kde jsme čekali na zavazadla a vozíky. Odlétávali jsme v 9 hod a přiletěli v 15 hod, přitom jsem byl ještě nastavený na 12 hod dubajského času.

Po hodinové komunikaci s letištním personálem, že potřebují QR kódy o naší negativitě jsme se dočkali a vyšli z letiště. První rána – teplotní šok. Jelikož jsme byli zvyklí na 25 stupňové teploty, tady nás zamrazilo minus 7 stupňů. Já měl na sobě pouhou mikinku Czech Republic a už na letišti mi byla zima.

Když jsme došli k autu, tak jsem se oblékl do vesty. Pavel musel dojít pro parkovací kartu, která nám umožnila výjezd z letiště. Když už jsme byli nacpaní v autě, o to víc jsem se těšil na miláčka, když nás dělilo tak málo kilometrů. Avšak nemohla mi jet na letiště naproti a Pavel musel odvést Anču s Martinem na Chodov, potom kozy a tašky do Jedle a nakonec mě domů. Lucka s pejskem Bethanie nás venku vyhlížela a čekala venku na vřelé obejmutí. Jak jsem otevřel dveře, už jsem ji měl v náruči. A Bethanie, ta do toho kňourala, že chce taky. Pavel vytáhl můj kufr, vozík a řekl: „Čau, po karanténě v pondělí na tréninku.“

A tak jsme završili náš první závod po roce a půl. Nyní můžu trénovat na další závody.

(poznámka z budoucnosti č. 3: další závod mě čeká až na konci května a to ME v Polsku, pak až v srpnu paralympiáda v Tokiu – nemluvě teda o českých jednodenních závodech počínaje květnem)

